

Sara Gruenová

NA BŘEHU JEZERA

Z anglického originálu *At the Water's Edge*
vydaného nakladatelstvím Spiegel & Grau v roce 2015
přeložila Eva Maršíková.

Přebal s použitím fotografie Anny Mutwilové navrhl
a graficky upravil Jiří Troskov.

Odpovědná redaktorka Markéta Nová.

Jazyková korektura Soňa Čapková.

Technická redaktorka Renáta Plíšková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, roku 2016 jako svou 2 842. publikaci.

Sazba Renáta Plíšková.

Tisk a vazba Těšínská tiskárna.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-1737-0

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém
knihkupectví www.kosmas.cz

Kapitola první

Skotská vysočina, 14. ledna 1945

„Proboha, řekni mu, ať zastaví,“ zaúpěla jsem, když auto téměř v naprosté tmě vletělo do další zatáčky.

Námořní základnu v Aultbea jsme opustili už skoro před čtyřmi hodinami a od té doby jsme se řítili od jednoho kontrolního stanoviště k druhému. Jsem přesvědčená, že v mezidobích řidič snad ani nepoužíval brzdy. U posledního stanoviště jsem se mohutně vyzvracela a jen o vlasek při tom minula boty vojáka na stráži. Ani se neobtěžoval kontrolovat nám doklady, jen zvedl červenobíle pruhovanou závoru a se znechuceným výrazem mávl, ať jedeme.

„Zastavte u krajnice!“ rozkázal šoferovi Ellis, který seděl vzadu mezi Hankem a mnou.

„Tady se krajnice nevedou,“ odpověděl řidič se silným skotským přízvukem, ve kterém nepřeslechnutelně drněla hláska R. Zastavil uprostřed silnice.

Měl pravdu. Kdybych vystoupila z auta, ocitla bych se po kotníky v bujném trní a blátě, i když stav mého oblečení a bot by to už stejně zhoršit nemohlo. Od hlavy až k patě jsem byla prosáklá sírou, korditem a pachem strachu. Moje punčochy se podobaly spíš pavučinám, nehty jsem měla ulámané a odlupoval se mi z nich rudý lak. Kadeřníka jsem naposledy navštívila den před tím, než jsme vypluli z loděnice ve Filadelfii. Ještě nikdy jsem nevypadala tak hrozně.

Vyklonila jsem se z otevřených dveří a začala naprázdno dávit. Ellis mi zatím třel záda. Na temeni hlavy se mi usazoval vlhký sníh.

Zase jsem se posadila rovně a zabouchla za sebou dveře. „Omlouvám se. Jsem úplně vyřízená. Myslíte, že by se z reflektorů daly sundat ty věcičky? Asi by se mi udělalo líp, kdybych viděla, co je před námi.“ Měla jsem na mysli kusy plechu s pár škvírami, které náš jednooký řidič před odjezdem ze základny nasadil na světla. Snižovaly viditelnost asi tak na metr.

„To nejde,“ oznámil mi šofér vesele. „Je to kvůli zatemnění.“ Vždycky když přeřadil na vyšší stupeň, šklublo to se mnou dozadu a zase dopředu. Předklonila jsem se a položila si obličej do dlaní.

Ellis mě poplácal po rameni. „Už bychom tam brzo měli být. Myslíš, že ti pomůže čerstvý vzduch?“

Narovnala jsem se a položila si hlavu na opěrku potrhaného koženého sedadla. Ellis se přese mě naklonil a klíčkou trochu stáhl okénko. Otočila jsem se ke zdroji studeného vzduchu a zavřela oči.

„Hanku, mohl bys *prosím tě* típnout tu cigaretu?“

Nic na to neřekl, ale závan ledového vzduchu mi napověděl, že ji vyhodil z okna.

„Děkuju,“ ozvala jsem se slabě.

O dvacet minut později, když auto konečně zastavilo a řidič vypnul motor, jsem už tak zoufale toužila po pevné zemi, že jsem se vyhrnula ven dřív, než šofér stihl otevřít svoje dveře, natož aby je přišel otevřít mně. Vypadla jsem na všechny čtyři.

„Maddie!“ vykřikl Ellis znepokojeně.

„Jsem v pořádku,“ ujistila jsem ho.

Přes měsíc, který už skoro dorůstal k úplňku, rychle pádily mraky a právě v jeho světle moje oči poprvé spočinuly na nepravděpodobném cíli naší cesty.

Nejistě jsem vstala a odvrávorala od auta, protože jsem si myslela, že zase budu zvracet. Nohy mě samy nesly k budově a pořád zrychlovaly. Narazila jsem do zdi, svezla se po ní a skončila ve dřepu opřená zády.

Někde v dálce zabečela ovce.

Kdybych tvrdila, že jsem si přála být kdekoli jinde, bylo by to absurdně slabé vyjádření. Možnost volby jsem ale dostala jen naoko:

Musíme to udělat, řekl tehdy Hank. Ellis to potřebuje.

Odmítnout by se rovnalo zradě, aktu záměrné krutosti. A tak jsme kvůli válce, kterou můj manžel vedl se svým otcem, a kvůli jejich šílené posedlosti mytickým netvorem přepluli Atlantik, zatímco se jeden skutečný šílenec, skutečný netvor, snažil pro ukojení vlastního ega a pýchy převzít vládu nad světem.

Dala bych tehdy cokoli, abych se mohla vrátit o dva týdny zpět, na začátek silvestrovského večírku, a celý scénář od základu přepsat.

Kapitola druhá

Rittenhouse Square, Filadelfie, 31. prosince 1944

„Pět! Čtyři! Tři! Dva!“

Na jazyk se nám už dralo slovo „jedna“, než jsme ho ale stihli vyslovit, ozvalo se nad námi bouchnutí. Kolem zazněly výkřiky a já se přitiskla k Ellisovi tak prudce, že jsem nás oba pošpláchala šampaňským. Ochranitelsky si mě k sobě přivinul a sám nerozlil ani kapku.

Když povyk utichl, zaslechla jsem nad sebou cinkání, jako by se tam rozbilo sklo, a k tomu ještě zlověstný skřípot. Zvedla jsem hlavu, do té doby přitisknutou k Ellisovým prsům.

„Co to sakra je?“ zeptal se Hank bez nejmenší známky překvapení. Myslím, že jako jediný člověk v místnosti nenadskočil leknutím.

Všechny pohledy se obrátily vzhůru. Deset metrů nad námi se na postříbřeném řetězu houpal obrovský křišťálový lustr a házel mihotavé odlesky na stěny a podlahu. Vypadalo to, jako by se nad námi roztrhla duha a rozletěla se na milion kousíčků, které teď tančily po mramoru, hedvábí a damašku. Hleděli jsme na ten úkaz jako uhranutí. Nervózně jsem pohlédla Ellisovi do obličeje a pak zase zvedla oči ke stropu.

Vedle generála Pewa, našeho hostitele na oslavě, jež se dala s přehledem označit za nejočekávanější večírek roku, přistála veliká korková zátka a nestydatě nadskočila na podlaze jako nějaká nafouklá houba. O zlomek vteřiny později shora přiletěl jeden jediný krystal, velký jako křepelčí vejce, a žbluňkl přímo do generálova koktejlu s takovou razancí, že ve sklence nezbyla ani kapka. Generál, zmatený a trochu

podnapilý, chvíli jen zíral, pak klidně vytáhl kapesník a začal si jím otírat sako.

Všichni vybuchli smíchy a já si v ten okamžik všimla sluky ve staromódních pumpkách. Stál skoro na nejvyšší příčce štaflí, bledý a nehybný, a potýkal se s největší láhví šampaňského, jakou jsem kdy viděla. Na mramorovém stole před ním se tyčila pyramida skleniček naskládaných tak, aby nápoj nalévaný do té úplně nahoře postupně stékal do všech ostatních. Zsinalý sluha vyděšeně zíral na paní Pewovou a z hrdla láhve se mu zatím řinul do rukávů vodopád bublinek.

Hank zhodnotil situaci a zjevně se mu sloužícího zželelo. Pozvedl sklenku i druhou ruku a s elegantně rozmáchlým gestem cirkusového principála zahřimal: „Jedna! Šťastný Nový rok!“

Orchestr spustil „Valčík na rozloučenou“. Generál Pew prázdnou sklenkou dirigoval a paní Pewová po jeho boku zářila blahem – nejenže se její večírek setkával s obrovským úspěchem, ale teď se s ním navíc pojila komická historka, která se bude vyprávět ještě několik let.

Končí ten čas, jenž byl plný nejhezčích nocí a dní.

Poslouchej, jak tichý valčík na rozloučenou nám zní.

Přidali se všichni, kdo znali slova. Já sama jsem si ještě odpoledne osvěžovala paměť, abych byla na ten velký okamžik připravená, ale při střetnutí korku s křišťálem se mi text písňe nadobro vykouril z hlavy. Jakmile jsme se dostali ke „končícímu dni“ a „těžkému loučení“, vzdala jsem to a společně s Ellisem a Hankem jsme se zbytkem skladby prokousali jen opakováním slabik „la la la“.

Moji společníci ze solidarity s generálem Pewem mávali sklenkami a oba mě volnou rukou drželi kolem pasu. Na konci se Ellis sklonil a políbil mě.

Hank se rozhlédl na jednu stranu, pak na druhou a ztvářil se nechápavě.

„Hm. Zdá se, že jsem někde zapomněl svůj doprovod. Co jsem to s ní jenom udělal?“

„Důležité je spíš to, co jsi neudělal – neoženil ses s ní,“ oznámila jsem mu a pak jsem si pohrdlivě odfrkla, přičemž mi šampaňské málem vylétlo nosem. Už jsem na lačný žaludek vypila aspoň čtyři skleničky a to mi dodávalo kuráž.

S hraným dotčením otevřel ústa, ani on však nemohl předstírat, že si ještě nevšiml, že Violet si už nad jejich zdánlivě nekonečnými námluvami začíná zoufat.

„Takže ona odešla?“ zeptal se a rozhlédl se po místnosti, už trochu vážněji.

„To nevím,“ odpověděla jsem. „Už jsem ji nějakou chvíli neviděla.“

„Jenže od koho teď dostanu novoroční polibek?“ postěžoval si smutně.

„No tak pojď, ty jeden trumbero.“ Stoupla jsem si na špičky a vtiskla mu polibek na tvář. „Pořád máš ještě nás. A my po tobě ani nechceme prsten.“

Ellis na nás úkosem vrhnul pobavený pohled a pohybem ruky Hankovi naznačil, že si má z tváře setřít otisk mé rtěnky.

Za ním ubohý sluha pořád ještě balancoval na předposlední příčce štaflí. Byl ohnutý v pase a jeho původně bledý obličej zrudl námahou, jak se snažil udržet láhev nad horní sklenkou. Měl zarputile stisknuté rty. Rozhlédla jsem se, abych zjistila, jestli mu jde někdo na pomoc, ale nikoho jsem neviděla.

„Ellisi, já myslím, že potřebuje pomoci,“ řekla jsem a kývla jsem směrem ke sluhovi.

Ellis se na něj podíval. „Máš pravdu,“ přisvědčil a podal mi svoji sklenku. „Hanku, můžeš?“

„Vážně myslíte, že odešla?“ přemítal Hank melancholicky. Jeho rty se vznášely kousek nad okrajem sklenky. „Dnes na ni byla opravdu radost pohledět. Její šaty měly barvu soumraku a ty flitry se podobaly žárlivým hvězdám v galaxii její noci, ale nic, vůbec nic nemohlo překonat tu její sametovou pleť...“

„Hoši, soustřeďte se!“ ozvala jsem se.

To Hanka vrátilo zpátky do reality. „Cože?“

„Maddie se domnívá, že ten člověk potřebuje pomoc,“ informoval ho Ellis.

„Ta láhev je gigantická,“ dodala jsem. „Myslím, že ji sám neunes.“

„To asi ne. Vždyť je to baltazar,“ pravil Ellis.

„Tohle není baltazar,“ odporoval mu Hank. „Je to nabuchodonzor.“

Sluhovi se třásly ruce. Začal nalévat, ale netrefil se. Šampaňské protéklo mezi sklenicemi a rozlilo se po stole a podlaze. Rukavice i rukávy měl úplně promočené.

„A jéje,“ poznamenal Hank.

„Přesně tak,“ přidal se Ellis. „To se paní Pewové nebude líbit.“

„Mám takový dojem, že paní Pewové se líbí máloco,“ dodal Hank.

Sluhovi stékaly po čele čůrky potu. Bylo evidentní, že přepadne dopředu, přímo na všechny sklenky. Bezradně jsem začala očima hledat paní Pewovou, někam ale zmizela. Pokusila jsem se posunky upozornit generála, ten však už zase bavil hosty a v ruce držel nový koktejl.

Loktem jsem dloubla Ellise do boku.

„Běž!“ pobídla jsem ho naléhavě. „Jdi mu pomoci.“

„O kom to mluví?“ chtěl vědět Hank.

Zamračila jsem se na něj a pak ještě jednou, až konečně pochopil.

„Aha! Samozřejmě.“ Pokusil se mi vrazit svoji sklenku, já už jsem ale držela dvě. Položil ji na podlahu a odhodlaně si upravil klopy, jenže než se s Ellisem stihli pohnout, už se objevily posily v podobě dalších sluhů nesoucích čtyři menší, i když pořád ještě dost velké láhve a další troje štafle. Za nimi lehce kráčela paní Pewová a dohlížela na hladký průběh operace.

„Tak *takhle* vypadá baltazar,“ řekl Hank a vědoucně kývl. Zvedl ze země svůj koktejl a nalil ho do sebe.

„Ne, téhle velikosti se říká jeroboám,“ nesouhlasil Ellis.

„Já se v šampaňském vyznám,“ kasal se Hank.

„Copak já ne?“

„Podle mě se pletete oba. Těmhle se říká ebenezér,“ vmísila jsem se do debaty.

To je umlčelo.

Přiopile jsem se rozesmála. „Ebenezér, chápete? Jako ve ‚Vánoční koledě‘ od Dickense. No to je jedno. Sežeňte mi někdo další drink. Svůj jsem si rozlila.“

„Ano, na mě,“ posteskl si Ellis.

Hank se otočil a odložil svoji sklenku na tác kolemjdoucího číšníka. Zatleskal. „Tak, kdo má chuť jít se koulovat?“

Venku jsme se natáhli do sněhu a začali dělat andělíčky přímo před domem Pewových a všemi vozy se šoféry v livrejích, které tam v řadě čekaly na hosty. Uplácala jsem sněhovou kouli, a než jsem s pištěním odběhla zpátky dovnitř, podařilo se mi jí trefit Ellise do prsou.

V rozlehlé vstupní hale mi Ellis pomohl omést sních ze zad a vlasů. Hank mi přes holá ramena přehodil své sako a společně mě dovedli k trojici zdobných vyšíváných křesel u hlasitě praskajícího ohně v krbu. Hank, který měl dost duchapřítomnosti, aby cestou dovnitř sebral moje norkové boa, si zmíněný kus oděvu setřásl z ramen a přehodil ho přes okraj stolku z růžového dřeva před námi. Ellis odešel sehnat horký grog a já si z rukou stáhla promočené rukavice plné skvrn.

„Proboha, já ale vypadám,“ povzdechla jsem si, když jsem se na sebe podívala. „Jsem jako hasťoš.“

Moje hedvábné šaty a boty byly úplně zničené. Bezvýsledně jsem se pokusila uhladit skvrny od vody a rychle jsem zkontrolovala, jestli pořád mám obě náušnice. Na rukavicích nezáleželo, ale doufala jsem, že norkové boa se ještě dá zachránit. Pokud ne, znamenalo to, že jsem dokázala zničit celý svůj večerní úbor.

„Nejsi hasťoš. Vypadáš fantasticky,“ utěšoval mě Hank.

„Možná tak předtím,“ bědovala jsem.

Odpoledne jsem strávila v salonu Antoine, kde se mi postarali o účes a líčení, a dva dny předem jsem skoro nic nejedla, aby na mně šaty náležitě visely. Byly z nádherného rudého hedvábí barvy granátového jablka, ze stejné látky jako boty. Ladily s mým rubínovým zásrubním prstenem a to všechno dohromady zase zdůrazňovalo zelenou barvu mých očí. Ellis mi šaty i boty věnoval o několik dní dříve a já se mu před večírkem předvedla jako tanečnice flamenca. Točila jsem se kolem dokola, aby se sukně vznesla do vzduchu. Vyjádřil velké nadšení, já ale pocítila píchnutí smutku, když jsem se, jako už tolikrát, pokusila představit si, co přesně asi vidí. Můj manžel byl dokonale barvoslepý, takže se mu moje toaleta pravděpodobně jevila jen jako shluk kombinací šedé barvy. Přemýšlela jsem, jaké odstíny a jejich varianty vlastně vnímá a jestli rozlišuje i jejich různou sytost. Svět bez barev jsem si nedokázala představit.

Hank klesl do křesla a jednu nohu si přehodil přes opěrku. Rozvázal si motýlka a rozepnul manžety a límeček. Vypadal jako zpola utopený Clark Gable.

I když jsem byla zabalená do jeho saka, trásla jsem se zimou.

Hank se začal plácát po prsou a bocích. Pak náhle přestal a nadzvedl jedno obočí.

„Aha!“ vyjekla jsem, když jsem si uvědomila, co hledá. Vytáhla jsem z náprsní kapsy saka pouzdro na cigarety a podala mu je. Otevřel víko a nabídl mi. Zavrtěla jsem hlavou. Vzal si cigaretu a krabičku zase zavřel.

„Tak jak to vidíš?“ zeptal se a v očích mu hravě zasvítilo. „Nepojedeme si ulovit lochnesskou příšeru?“

„No jistě,“ přitakala jsem a mávla při tom rukou. „Nasedneme hned na příští parník.“ To jsem říkala pokaždé, když jsme na toto téma narazili, což bylo často a vždy poté, co jsme vypili moře alkoholu. Byla to taková naše hra.

„Myslím, že Ellisovi by změna prostředí prospěla. Vypadá, že je v depresi.“

„Ellis není v depresi,“ nesouhlasila jsem. „Jenom chceš uniknout ze spárů Violet.“

„To není pravda,“ bránil se.

„Ani sis nevšiml, že dnes večer odešla!“

Hank naklonil hlavu na stranu a pokývl na znamení toho, že uznává moji výtku. „Asi bych jí měl poslat květiny.“

„A to hned ráno,“ dodala jsem.

Přikývl. „Naprostou souhlasím. S prvním paprskem poledního slunce. Čestné skautské.“

„A taky si myslím, že by ses s ní měl oženit. Potřebuješ zkulturnit a já potřebuju kamarádku. Vždyť mám jenom tebe a Ellise.“

Přitiskl si ruku na srdce, jako by utrpěl smrtelné zranění. „A my jsme pro tebe vzduch?“

„Jenom ten nejvoňavější. Ale teď vážně – jak dlouho ji ještě budeš napínat?“

„Nejsem si jistý. Nevím, jestli jsem už připravený nechat se zkulturnit. Ale až jednou budu, vyberu si za ženu právě Violet. Má skvělý vkus na porcelánové nádobí.“

Když jsem pokládala svůj drink, znovu mi padl zrak na mé šaty a boty. „Možná tady nejvíc potřebuju zkulturnit já. Tak můžeš se s ní už prosím tě oženit?“

„To má být nějaký útok ze zálohy?“ Poklepal cigaretou o víko pouzdra a strčil si ji mezi rty. Bůhví odkud se objevil sluha a zapálil mu ji.

„Hm, díky,“ řekl Hank a nasál do plic kouř. Pohodlně se opřel a nechal si z úst unikat klikatý proužek dýmu, aby ho pak mohl nosem znovu vdechnout. Tomuto triku přezdíval „irský vodopád“.

„Jestli se s ní opravdu ožením, Ellis a já nebudeme mít nejmenší šanci, protože vy dvě se proti nám vždycky spiknete.“

„To nám nebude nic platné,“ namítla jsem. „Síly budou přece rozložené rovnoměrně.“

„Síly mezi pohlavími nikdy nejsou rozložené rovnoměrně. Vždyť ty se proti Ellisovi a mně dokážeš klidně spiknout i sama.“

„To tedy ne!“

„I teď, v tuhle chvíli, ses proti mně spikla a úplně bez cizí pomoci se mě snažíš vlákat do pasti manželství. Povídám ti, tohle je všeobecný ženský komplot. Jedete v tom úplně všechny. Já osobně nechápu, proč se kolem toho tolik nadělá.“

Ellis se vrátil a vedl za sebou číšníka. Ten položil na stolek před námi kouřící sklenice z broušeného skla s uchy. Ellis sebou hodil do křesla.

Hank položil cigaretu na popelník a chopil se grogu. Od-foukl z povrchu páru a opatrně usrknul. „Takže Ellisi, tvoje drahá polovička mi právě vykládala, že bychom měli jet na výlet,“ oznámil mu. „Ulovit plesiosauro.“

„To určitě,“ zapochyboval Ellis.

„Ale ano. Má to všechno pěkně naplánované,“ trval na svém Hank. „Jen mu to pověz, Maddie.“

„Jsi pod parou,“ odbyla jsem ho se smíchem.

„To je pravda, k tomu se přiznávám,“ připustil Hank, „ale pořád si myslím, že bychom to měli udělat.“ Zamáčkl cigaretu takovou silou, že se její žhavý konec rozplácl jako vystřelená kulka. „Mluvíme o tom už roky. Tak to pojďme uskutečnit. Myslím to vážně.“

„Ne, nemyslíš,“ namítla jsem.

Hank si znovu položil ruku na srdce. „Co se s tebou stalo, Maddie? Netvrď mi, že jsi přišla o všechn smysl pro dobrodružství. Že by tě Violet potají zkulturnila?“

„Ne, nic takového. Nedal jsi jí k tomu příležitost. Ale teď jet nemůžeme. Od té doby, co se potopila *Athenia*, žádné zaoceánské parníky nejezdí.“

Uvědomila jsem si, že to v mém podání znělo, jako by do zmíněného plavidla začalo samovolně zatékat, kdežto ve skutečnosti ho zasáhlo torpédo vypálené z německé ponorky. Na palubě bylo jedenáct set civilistů.

„Když se chce, všechno jde,“ prohlásil Hank a rozvázně přikývl. Znovu se napil grogu a pak se do něj vyčítavě zadíval. „Hm. Myslím, že přece jen dávám přednost whisky. Hned

jsem zpátky. Ellisi, promluv si se svou ženou. Zjevně přebírá špatné návyky.“

Vymrštil se z křesla a chvíli to vypadalo, že upadne. Chytil se Ellisova opěradla, aby získal ztracenou rovnováhu, a pak se konečně odkymácel, jako by si s ním pohazoval vítr.

Ellis a já jsme seděli v relativním tichu uvnitř bubliny, kterou kolem nás vytvořil hovor a smích ostatních lidí.

Sesunul se v křesle tak nízko, že muselo zezadu vypadat prázdné. Měl skelný pohled a trochu našedlý obličej.

Mně zase ze všeho toho šampaňského hučelo v uších. Zvedla jsem obě ruce, abych si zkontrolovala vlasy, a zjistila jsem, že se mi lokny na jedné straně uvolnily a padají mi na krk. Když jsem si účes pořádně ohmatala, uvědomila jsem si, že v něm chybí diamantový hřeben, který mi věnovala tchyně. Začala ve mně růst panika. Ten hřeben jsem dostala v náš svatební den, ve vzácném okamžiku, kdy se ke mně zachovala laskavě žena, jež se netajila tím, že si nepřeje, abych si vzala jejího syna, a přece pocítila potřebu mě obdarovat jen pár vteřin před tím, než mě Hank odvedl k oltáři.

„Podle mě bychom to měli udělat,“ řekl Ellis.

„No jistě,“ odvětila jsem vesele. „Nasedneme hned na příští...“

„Myslím to vážně,“ přerušil mě úsečně.

Jeho tón mě překvapil, a tak jsem zvedla pohled. Ellis skřípal zuby. Nebyla jsem si moc jistá, kdy přesně se to stalo, ale změnila se mu nálada. Už jsme nehráli žádnou hru.

Podrážděně se na mě podíval. „No co? Proč bychom neměli jet?“

„Přece proto, že je válka,“ odpověděla jsem mírně.

„Carpe diem a tak dál. Válka je součástí dobrodružství. Bůh ví, že jinak nemám šanci se k ní ani přiblížit. A Hank taky ne.“ Prohrábl si vlasy a na jedné straně mu zůstal trčet vzpurný chomáč. Naklonil se ke mně a přimhouřil oči. „Víš přece, jak nám říkají, ne?“ zeptal se. „Ulejváci na paragraf.“

On a Hank byli v celé místnosti jediní, kdo byl uznán nezpůsobilým k výkonu vojenské služby. Napadlo mě, jestli mu snad někdo nedal najevo opovržení, když nám sháněl nápoje.

Hank se se zprávou, že má ploché nohy, vypořádal celkem bez obtíží, podobně jako s většinou ostatních věcí, pro Ellise ale zařazení do kategorie nezpůsobilých k boji znamenalo pohromu. O své barvosleposti nic netušil, dokud se nepokusil narukovat a nesetkal se s odmítnutím. Zkusil to i podruhé na jiném místě, ale ani tam ho nepřijali. Ačkoli to zcela zjevně nebyla jeho chyba, měl pravdu v tom, že ho lidé odsuzují, a já jsem věděla, jak moc se tím užírá. Cítil to na každém kroku, ale do očí mu nikdo nic nevyčetl, takže se ani nemohl bránit. Jeho vlastní otec, veterán z Velké války, s ním od chvíle, kdy si tu novinu vyslechl, jednal s neskrývaným odporem. Tato nespravedlnost bolela o to víc, že jsme s tchánem a tchyní bydleli pod jednou střechou a oni nám z jakýchsi zvrácených pohnutek znemožnili uniknout. Dva dny po útoku na Pearl Harbor Ellisovi o dvě třetiny snížili kapesné. Tchyně nám to oznámila v přijímacím pokoji chvíli před večerí. Se samolibým uspokojením prohlásila, že jistě rádi uslyšíme, že dokud „tahle příšerná záležitost“ neskončí, zbytek peněz se bude ukládat do válečných dluhopisů. V tom sice možná nelhala, bylo ale nad slunce jasné, že skutečnou pohnutkou k takovému kroku byla touha potrestat Ellise. Jeho matka se mu mstila, protože se odvážil oženit se se mnou, a jeho otec... v tom jsme neměli tak docela jasno. Buď nevěřil, že je Ellis barvoslepy, nebo mu to nedokázal odpustit. Výsledek byl strašlivý – byli jsme nuceni žít pod neustálým dohledem lidí, o nichž jsme postupem času začali přemýšlet jako o svých vězňících.

„Víš, jak je to těžké,“ pokračoval, „když na mě všichni zírají a říkají si, proč asi nejsem ve válce?“

„Ale oni na tebe nezírají...“

„Nech si ten shovívavý tón! Moc dobře víš, že mám pravdu!“

Jeho náhlý výbuch přiměl všechny okolo k tomu, aby se otočili a podívali se na nás.

Ellis na ně rozzlobeně ukázal. „Vidíš?“

Vztekle se rozhlédl. Všichni do jednoho se otočili zpět a jejich pobouřené výrazy se upřely jinam. Znovu se rozšuměly přerušené rozhovory, tentokrát ale tlumeněji.

Ellis se do mě zabodl pohledem. „Já vím, že vypadám naprosto zdravě,“ mluvil dál a z hlasu mu bylo znát, že se snaží ovládat. „Vlastní otec si o mně myslí, že jsem zbabělec, proboha! Musím se předvést. Před ním, přede všemi ostatními, před sebou. Doufal jsem, že zrovna ty to pochopíš.“

„Miláčku, já to přece chápu,“ ujistila jsem ho.

„Opravdu?“ zeptal se a koutky se mu roztáhly do hořkého úsměvu.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem a byla to pravda, i když v tu chvíli bych řekla cokoli, abych ho uklidnila. Od brzkého odpoledne popíjel tvrdý alkohol a já jsem věděla, že se situace může rychle zvrtnout. Pečlivě odvrácené obličejové lidi okolo nás už tak věstily velice nepříjemný začátek nového roku.

Tchyně, která se na večírek nedostavila kvůli migréně, určitě nejspíše v poledne začne dostávat zprávy o našem chování. Ani jsem si nechtěla představovat, jak zareaguje, až zjistí, že jsem ztratila hřeben, který mi darovala. Předsevzala jsem si, že další den zvednu telefon a vydám se na milost a nemilost paní Pewové. Jestli mi hřeben vypadl ve sněhu, nejspíš ho už nikdy nikdo nenajde, pokud ale sklouzl za nějakou pohovku, ještě by se mohl objevit.

Ellis mě pozorně sledoval a v očích mu tančily plamínky. Po několika vteřinách se jeho vzteklá grimasa změnila ve smutný, ale úlevný výraz. Naklonil se, aby mě poplácal po koleni, a málem u toho spadl z křesla.

„Tak se mi líbíš,“ pochválil mě a s námahou se narovnal. „Vždycky připravená zažít dobrodružství. Víš, ty nejsi jako ostatní dívky. Nemají v sobě smyslu pro zábavu, ani co by se za nehet vešlo. Proto se samozřejmě Hank nechce oženit

s Violet. Šetří se pro další takovou, jako jsi ty. Jenže žádná taková neexistuje. Jediný exemplář mám já.“

„Kdože to cože to?“ chtěl vědět Hank, který se z ničeho nic objevil a zase se skácel do křesla. „Tady!“ zahalekal a luskl prsty nad hlavou. Číšník položil na stolek před námi další nápoje. Hank se otočil k Ellisovi. „Nesnaží se mě zase oženit? To už tady dneska bylo.“

„Ne. Souhlasila. Pojedeme do Skotska.“

Hank vyvalil oči. „Vážně?“ Podíval se na mě, abych mu to potvrdila.

Přísně vzato jsem si nebyla úplně jistá, jestli jsem výslovně souhlasila, aspoň ne po tom, co jsem si uvědomila, že to celé není jen vtip, ale jelikož se mi podařilo zneškodnit časovanou bombu, a možná dokonce zachránit celý večer, přistoupila jsem na jejich hru.

„No jistě,“ přisvědčila jsem s velkorysým gestem. „Proč ne?“